

NEWSLETTER

Volume 10, Issue 4

ISSN 2362-0099

OCTOBER-DECEMBER 2015

INSIDE

CSHR News and Events

Page 1-6

Information of Ongoing Projects

Page 6-9

Creativity Unleashed

Page 10-15

Educational Programmes

Page 16

Information

Page 17

Panel Discussion on Capital Punishment

Panel Discussion on Capital Punishment

VISION

To create a nation with a rights consciousness in which the dignity and rights of all people are respected

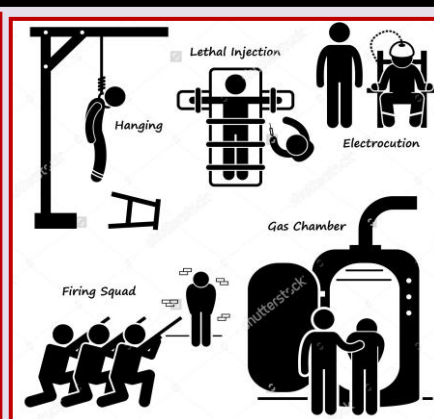
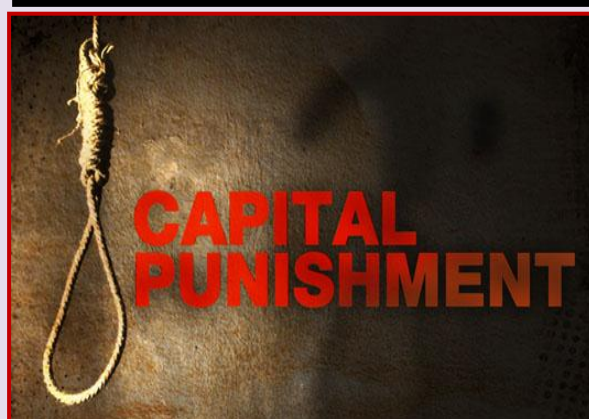
MISSION

To be a centre of excellence for human rights education and research using a multidisciplinary approach

The Panel Discussion on Capital Punishment, organised by the Centre for the Study of Human Rights (CSHR), Faculty of Law, University of Colombo in commemoration of International Human Rights Day 2015 will be held on 16th December 2015 at the Faculty of Law, University of

Colombo. Dr. Subangi Herath, Senior Lecturer, Department of Sociology, Faculty of Arts, University of Colombo; Former Attorney General, Mr Palitha Fernando, President's Counsel; Mr Prasanth Lal De Alwis, President's Counsel; and Professor Ravindra Fernando, Acting Director, CSHR, Senior Professor of

Forensic Medicine and Toxicology, Faculty of Medicine, University of Colombo will be the panelists. Ms Wasantha Seneviratne, Acting Deputy Director and Head, Department of Public and International Law, Faculty of Law, University of Colombo will be the moderator.

Beyond Geneva: Human Rights, Politics and Culture

Dr Kiran Grewal

Guest Lecture delivered by Dr. Kiran Grewal, Institute for Social Justice, Australian Catholic University

Dr. Kiran Grewal is a human rights scholar and lawyer from Australia. Kiran has worked as an academic, practitioner and activist in a number of parts of the world and most recently was the Research Manager on a three-year project entitled, 'Enhancing Human Rights Protection in the Context of Law Enforcement and Security' in Sri Lanka and Nepal. Kiran's research interests include postcolonial, subaltern and feminist approaches to international law, transitional justice, women's rights, sexual and gender-based violence and torture.

Since their formal inception in the United Nations system post World War II, human rights have continued to trigger intense debates. In particular human rights have been accused of being too based on Western ideals and values. At best this means that they cannot be seen to live up to the universalism they claim. At worst they are seen as actively promoting Western notions of civilization that have justified the oppression and colonization of many other parts of the world. So too the legalistic nature

of human rights as they have become enshrined through the various international conventions and declarations has been seen as a limitation. The reliance on law, critics argue, means that human rights cannot fully come to grips with the structural problems that are often at the heart of human rights violations. Instead they produce simplified 'black and white' responses in which there are clear violations, perpetrators and victims. This does not take into account the far more complex reality within which certain types

of violence or injustice are produced. A particularly good example of this is the emergent field of international criminal law in which individuals are tried for war crimes and crimes against humanity without there being much space to explore the context within which these acts occurred (and the potentially multi-layered responsibility which goes beyond any single individual). Also, legal language is a language of the powerful. It requires 'experts' who are able to translate experiences of injustice

into legally defined rights violations. This can be further disempowering for the most frequent victims of human rights violations: the poor and marginalized who generally do not have the types of knowledge and social capital required to access formal legal institutions or make their claims using legal language. And indeed this reliance on 'experts' is not limited to the legalistic nature of human rights. The proliferation of human rights education has produced a situation which often sets up a distinction between those assumed to

'know' human rights and those always assumed to be passive objects requiring instruction and lacking a consciousness of their own. In this sense, critics argue, far from being a tool for the oppressed it is another way in which they are disempowered: the message being, 'not only are these ignorant people oppressed, they are so stupid they don't even know that this is oppression!' Having now worked in the field of human rights for over 10 years – as a legal practitioner, activist and scholar in a variety of contexts (Australia, England, Kosovo, Sierra Leone, Nepal and Sri Lanka) – I have to agree with many of these criticisms. I have seen first hand the ways in which human rights are used not to produce positive social change but rather maintain the status quo and the power of those already empowered. And yet I have also been struck by the ways in which human rights continue to be drawn upon by a diverse range of individuals and groups – including those who do not get any other benefit from the human rights system – to make claims and try to address injustice they experience or witness. Are these people simply misguided? Are they naïve and foolish, expecting anything from a discourse that has been so well deconstructed by critics?

It was with this question that I began the research and writing of the book I have just completed. It seemed to me that while the debates about what human rights do or do not achieve were important what was lacking was context. Far too often advocates and critics of human rights alike based their arguments on abstract theoretical, political or ethical claims. While some of the points they made were valid, what was lacking was an understanding of what human rights mean *in practice* in particular places at particular times. It was through attempting to explore this practical and contextual dimension of human rights that *The Socio-Political Practice of Human Rights* was born.

Focusing on three countries in which I have done in-depth fieldwork – Kosovo, Sierra Leone and Sri Lanka – I sought to examine the extent to which human rights produced oppressive or empowering processes and outcomes. What I found was a complex story of human rights that is far more interesting and less black and white than either the advocates or critics of human right do justice to. For example, I found in Kosovo that the creation of a divide between the entrenched 'ethnic hatred' of local populations and the rights-respecting 'international community' silenced the voices of many Kosovars who did present alternatives to the violent rhetoric of ethno-nationalist leaders. As a result of the prejudices of international actors, they ignored the realities of inter-communal relationships and instead gave power and position to the leaders who were the most divisive making conflict a self-fulfilling prophesy. In Sierra Leone the asserted 'women's rights' agenda of the international war crimes court in fact produced very conservative discourses on both gender and culture. At the same time, local women were ingenious in their use of the language of human rights as a tool to push for change. By what I have called 'strategically misunderstanding' what the international court actually ruled they have been able to use the legal rulings to assist them fight against oppressive marriage practices within their communities.

Finally, in the case of Sri Lanka I have witnessed the ways in which human rights are often treated as the preserve of 'educated civil society' while local cultural practices of more marginal, less educated or socially powerful groups are treated as part of the problem. Yet through my engagements with community activists in Batticaloa for example, I have had my eyes opened to the ways in which local rituals and traditional practices are in fact used by people who otherwise don't have much of a voice

to debate issues of justice, fairness, equality and dignity. This has led me to think that the question isn't so much whether human rights are a good or bad thing but how we understand human rights practices: what we see or don't see and how we understand human rights to relate to issues of culture and politics. So to conclude I see three ways in which the radical potential of human rights might be better harnessed. First through a revisiting of the culture versus rights divide; second by seeing law as something that exists beyond formal legal institutions; and third by recognizing the difference to be drawn between 'governance' models of politics (ie institutions) and politics as everyday practices of resistance. Let me say a brief word about each.

The biggest problem I see with the way culture is currently debated in relation to human rights is the treatment of culture as something fixed and apolitical (and human rights as something equally fixed and acultural). Human rights are then seen as either compatible or incompatible with culture, something to be introduced in place of culture, adapted out of respect for culture or rejected in the name of culture. In fact what human rights debates open up is a possibility for us to recognize the ways in which culture is in fact extremely internally diverse and often contradictory. The decision to assert *this* as a representation of 'our culture' as opposed to *that* is not a straightforward and value neutral one. It raises questions about who decides what version of culture is authentic, what power relations are involved and what processes there exist for reconciling differing accounts of what is valuable to a community or group. It also requires us to recognize that culture is constantly changing and the decision to assert a particular value or practice as worthy of maintenance is a political one. It is a decision that cannot be judged to be correct or incorrect but rather involves a process of deliberation in which the value, belief or practice in question must be tested against other competing claims and interests. At the same time, we cannot assume that human rights have a fixed content either. What they mean will depend on who is invoking them and in what context. We therefore need to create spaces within which debate about the content and significance of both culture and rights can occur.

I also want to argue that the life of human rights law extends far beyond what lawyers, courts, judges or law-makers think and say. Some of the most powerful uses of human rights law I have documented are in fact uses that ordinary people have made: at checkpoints, talking to LTTE cadres, police officers, village chiefs, powerful community members. These uses are less certain, not always successful and not always particularly 'accurate' reflections of the law but they are no less powerful as a result. On the contrary they show that human rights law does mean something even in a world where law and legal institutions are elitist, exclusive or inaccessible. This leads me to argue that those of us working in the field of human rights do not need to turn away from the law but rather work with communities and disadvantaged individuals to find ways to be more strategic and less literal in our uses of it.

Finally, I find the distinction drawn by French political theorist Jacques Rancière between governance ('la police') and politics ('la politique') very helpful in thinking about the potential of human rights. It is undoubtedly the case that much of what happens currently in the name of human rights takes the form of 'governance' in which experts and institutions dominate and the disadvantaged or marginalized remain in the passive position of needing to 'be saved'. However I have also found in my case studies that alongside this conservative form of human rights politics there is another less noticed but equally present form. In this version of human rights politics it is those who have been denied access to political or other

forms of power who seek to make claims for themselves, as political agents. The task for those of us working in the field of human rights is therefore to think about how we can better support this form of human rights practice. The aim as I see it is not to achieve consensus about the correct version of human rights. On the contrary it is to facilitate practices of debate and disagreement. By being

willing to open up the possibility that your interpretation and my interpretation of human rights (and culture for that matter) are equally worthy of discussion we pave the way for a type of radical equality that is the first step towards achieving the empowerment human rights claims to offer. This cannot be a gesture in which the loudest get to dominate. Rather the emphasis must be on

providing the maximum space for those least often heard to speak for themselves. It is also not about romanticizing this engagement: we should maintain the possibility for critique. But we should not assume the prior correctness of any position nor rule out the possibility that human rights consciousness and practices may well exist in spaces completely foreign to the traditional human

rights community: the religious ritual or village cultural performance as much as the courtroom or the UN. Moreover by engaging in this way we may find that the critique is as much of ourselves (the human rights community) and the unspoken assumptions contained within dominant articulations of human rights as it is of alternate cultural practices or languages of justice.

Proposal Writing Workshop for CSHR Staff

CSHR held a successful session on Proposal Writing for its staff on 22 October at CSHR The workshop was facilitated by Mr Gehan Gunatilleke, Attorney at Law and Consultant, Master of Human Rights and Democratisation (MHRD). programme. Mr Gunatilleke has significant experience in using latest techniques and proposal writing. The models. proposal writing and proposal development covered

Information of Ongoing Projects

“Project on Youth Empowerment” at the Watareka Youth Rehabilitation Centre

A counselling session for thirty eight youth offenders under the Youth Empowerment project, funded by USAID was conducted on 4th and 5th December at the Youth Rehabilitation Centre, Watareka. Two Counsellors and CSHR Staff participated in this programme. A programme on Stress Management, Non-violent Communication and Music Therapy sessions will be held on 18th and 19th December at Watareka Youth Rehabilitation Centre.

Information of Ongoing Projects

AiRD Project

Two workshops were successfully conducted for selected participants of two Advanced Training Programmes (ATPs) titled, *The Law and the Citizen* and *Women's and Children's Rights*, conducted by CSHR under the All-inclusive Reconciliation and Development project (AiRD) in Eastern Sri Lanka. Persons who completed the ATPs will be appointed as Referral Coordinators of the Referral Desks to be established in Seruvila and Verugal Divisional Secretariat (DS) Divisions under the said project. These Referral Desks will work as centres for communities that need links with local government administration and civil society organisations. Workshops were conducted in Tamil from 7-8 November and in Sinhala from 28-29 November respectively. Ms Vasuki Jayashanker and Mr Karunenthira Jothirajah were the resource persons for the Tamil medium workshop, whilst Ms Wasantha Seneviratne, Ms. Udani Gammanpila and Mr. Vidura Munasinghe were the resource persons for the Sinhala medium workshop. This programme is conducted in collaboration with World Vision and is funded by EU.

Information of Ongoing Projects

Follow up of the Interactive Consultations with Government Officers including Military at the Decision-making Level on Economic, Social and Cultural Rights of Women in a Post-conflict Context-Focus Project

CSHR conducted an Interactive Consultation with Government officials including Military at the decision making level, on Economic, Social and Cultural Rights of Women in a Post-conflict Context in November and December 2014 in Northern and Eastern provinces and Anuradhapura and Puttlam districts. Subsequently, a Follow-up discussion was carried out in November

and December 2015 in Anuradhapura and Trincomalee respectively. The objective was to learn how participants had used the knowledge gained from the Interactive Consultation in carrying out their duties. The follow-up programmes were carried out in Sinhala and Tamil. The Follow-up programme in Sinhala was facilitated by Ms Wasantha Seneviratne, Head, Public

and International Law, in Tamil was facilitated by Faculty of Law, University Mr A Sarveswaran, Senior of Colombo and Acting Lecturer from the Faculty Deputy Director of CSHR. of Law, University of The Follow-up programme Colombo.

Two Day Residential Intensive Programme on Women's Right to Participation

CSHR organised a *Two Day Residential Intensive Programme for Selected ATP Participants* (those who had completed the *Advanced Training Programme on Women and Peacebuilding* in 2012 and 2013 conducted by CSHR) from the Northern and Eastern Provinces and from Anuradhapura and Puttlam Districts on 12th and 13th December in Trincomalee. The aim of this Intensive Programme was to

capacitate the target group with knowledge and skills on Women's Participation Right in Peacebuilding and Decisionmaking in a Post-conflict Context. First day of the programme consisted of sessions on providing knowledge on the respective topics and sharing experiences and best practices of the subject area among participants. On the second day of the programme, participants were taken on a field visit to a conflict-

affected village in women in that particular Trincomalee district. village. In addition, During the field visit, participants were able to participants received an empower those women on opportunity to identify their socio-economic rights socio-economic issues and advocating for these faced by conflict-affected rights.

Information of Ongoing Projects

Dialogue on United Nations Security Council Resolution (UNSCR) 1325 and Women in Sri Lanka: Moving towards a Better Tomorrow with Lessons Learnt from Yesterday

On 8th December, CSHR conducted a Dialogue on UNSCR 1325 and Women in Sri Lanka at the Grand Oriental Hotel, Colombo titled, *Moving towards a Better Tomorrow with Lessons Learnt from Yesterday* under the Project titled Women, UNSCR 1325 and Economic, Social and Cultural Rights.

The objectives of the Dialogue were to provide the university community an opportunity to explore and be sensitised on the ground issues that women face in conflict affected

areas in a post-conflict context, to provide a platform for civil society working with women in conflict affected areas to share their experience from the ground with the university community, to motivate the university community to identify gaps in State and non-state contribution towards women's involvement in peacebuilding, participation in decision making and socio economic empowerment in a post-conflict context. (towards enabling academia to

contribute to address the above-mentioned gaps through research and syllabi revision) and to build a network between academia and civil society. The Dialogue consisted of sessions on Recognising the Role of Women in Building Peace, Importance of Women's Participation in Decision-making in the Reconstruction and Nation-building Process and Empowering Conflict-Affected Women in their Socio-economic Development.

The audience comprised

academics from universities from conflict-affected areas and universities that are presently offering academic programmes on peace, conflict resolution and human rights and civil society and individuals working with conflict-affected women. Welcome speech delivered by Professor Radhika Kumaraswamy.

This project is funded by Fokus.

*Creativity Unleashed***The Right to Work: women, men and gendered labour*****Tehani Arivaratne - MHRD Student***

It is no secret that the Sri Lankan economy is being carried on the backs of women, not just those who engage in low paid, insecure, informal sector work, but those who create the enabling environment for others to work – the mothers, grandmothers, sisters, unmarried daughters who do the bulk of the care work – the cooking, cleaning, child care, elder care – only to be classified as “unemployed” in the labour force statistics. This gender division of labour and larger gender discrimination runs deep through our society, propped up by the archaic notions that women are biologically more suited to bring up children, more capable of house work, and better at managing household finances. It also leads to an instrumental view of a woman – a tool which nurtures and protects children, provides direct access to sex for the husband, and maintains the harmony of the household. Within this pretty picture, the woman as an individual with rights, dignity, ambition, dreams and needs of her own, is ignored.

Female employment and what constitutes as “work” is a contentious topic, particularly when contrasting the feminist

perspective with a normative perspective. While employment for and of women has increased over the years, a large percentage are considered out of the workforce or economically

inactive. Within these numbers are larger issues of gendered labour, valuing the care economy, and structural and institutional barriers to women’s employment which need to be explored. For the purpose of this article, I will focus on migrant women and a particular institutional barrier in place to restrict their movement, employment and income.

The Family Background Report

Female migration for foreign employment, which hit historic highs in the 1990s has been decreasing through the 2000s and is now at 40.3% of total foreign employment migration¹. Unskilled level jobs and housemaid jobs are the two categories with the highest number of female migrants.¹ Approximately 88% of women migrants are employed as housemaids, the majority of whom are working in Middle Eastern countries.¹ Relatedly, approximately 60% of the USD 4.1 billion in remittance inflows to Sri Lanka are from the Middle East¹, a significant

percentage of which are remittances from housemaids.

Within this framework, the Sri Lanka government, directly and indirectly, has been limiting the movement of women for employment¹. One of the particularly insidious ways it does this is through the Family Background Report, a report to be filed by a Development Officer recommending prospective migrant women for employment. The latest circular by the Ministry of Foreign Employment, issued in June 2015, explicitly states “mothers with children less than 5 years of age should not be recommended for migration.

Further, mothers with children over 5 years of age should only be recommended if the safety of children can be assured.”¹ It also states “Mothers with disabled children should not be recommended for foreign employment”. While these restrictions have already been in place for some years for women migrating as housemaids, the latest circular expands this criteria to include all women migrating for employment. Nowhere in the circular by the Ministry is the word ‘father’ even

mentioned, rendering completely invisible their duties and responsibilities towards their children.

Restrictions such as these are derived partly from patriarchal gender roles which position mothers as caregivers and fathers as breadwinners – the ‘woman’s place is in the home’; and partly from efforts to link increasing reported rates of child abuse and neglect to the absence of mothers – the ‘missing mothers’ phenomenon. As migrant women, by definition, are not in their homes, they are an easy scapegoat upon which to lay the blame of child abuse, ignoring the actual perpetrators of the crime, or the State’s role in preventing and prosecuting these crimes, and in ensuring the overall wellbeing of children

The Sri Lankan government, in violation of the constitution, which holds for both non-discrimination by sex (Article 12) and the freedom of every citizen to engage in any lawful occupation (Art. 14.1), through this circular, perpetuates these gendered stereotypes by placing the responsibility of children’s upbringing, care and protection solely on the shoulders of women.

Creativity Unleashed

The role of the State

The response of the State to concern over the physical and emotional wellbeing of children, has been to unfairly restrict the mobility of women and violate their right to employment. 66% of the job offers for housemaids is unutilized¹ for which at least one explanation is that, for the reasons above, the government is actively preventing women from employment opportunities abroad. This is a violation of their right to engage in employment of their choosing, which in this case, often provides a higher pay than they can receive in Sri Lanka; money which is most often used for children's education, healthcare and improvements in the family's living standards.

It is also discriminating against a particular class of women, many of whom face economic vulnerability and have little to no bargaining power, in their family, community or with the State. Migration and foreign employment often gives these women opportunities they may never have – increased wages and economic stability, the chance to move out of poverty, to escape domestic violence, purchasing power, the freedom associated with travel and the to experience new countries. In these cases, the State has an increased responsibility to protect the rights of the most marginalised, and not perpetuate and replicate restrictions women face in their homes and communities.

The FBR and related policies also overlook the State's role in ensuring the wellbeing of children and in implementing the law and taking action when it is violated. Massive delays in prosecuting perpetrators (upto 6 years)¹, lack of infrastructure and trained staff to handle cases of child abuse, lack of knowledge and information on what constitutes child abuse among families, communities and schools, lack of institutional and community support systems for parents who leave for foreign employment, all contribute to the atmosphere for this violence to take place.

Most of all, the State has a responsibility to refrain from violating the rights of its citizens, to create a safe environment for all citizens to exercise their rights freely and safely, and to intervene when these rights are violated by others.

Missing fathers and the responsibility of men

Given that the family is considered the most important unit in our society, and many government policies are created on this foundation, why does the State continually ignore the role a man plays in his family, and in the nurture, care and safety of his children? As the number of men migrating for employment increases, is the State concerned about how the absence of fathers will impact children? Government policy often invisibilizes fathers, delegating to men the role

of income earner, and stripping them of their identity as fathers, and the joys, duties and responsibilities associated with it. I would posit, in fact, that it is the fathers who appear to be missing – missing from the family, from government policy, from society. Do fathers, in a holistic sense of the word, exist in Sri Lankan society?

If the FBR is partly a response to increasing abuse and unsafe conditions for children, is it addressing the key question – who is committing the abuse? Studies and news reports overwhelmingly show that the perpetrators are male, and in a majority of the cases, known to the victims.¹ However, it seems to be the unstated rule, here, and in violence against women and children at large, that 'men will be men'; that they are not to be held responsible for their acts, and that women need to protect themselves and their children against these inevitable acts. By downplaying the role of men in perpetrating violence, the State indirectly gives them permission to continue committing violence. In fact, a CARE study on masculinities (2013)¹ found high levels of sexual entitlement and impunity as drivers for sexual violence committed by men.

Curtailling the movement of women is nothing new, and is a tactic employed by men and the State (considered by many to be a patriarchal

institution) for eons, to restrict women's sexual, reproductive and economic freedoms. Money, mobility and independence all give women power, and endangers the control men have and routinely enforce over women. This step, by the Government of Sri Lanka, is yet another one of the many ways in which women are systematically discriminated and oppressed in our society

Footnotes.

¹Economics and Social Statistics of Sri Lanka 2014, CBSL, Table 3.13

² Ibid Table 3.15

³Migration profile 13-14

⁴Ibid, pg 33

⁵<http://archives.dailynews.lk/2007/03/09/pol10.asp>

⁶Ministry of Foreign Employment, Ministerial Circular 2015/1

⁷Migration Profile Sri Lanka, Ministry of Foreign Employment Promotion and Welfare, pg 34

⁸<http://www.irinnews.org/fr/report/96361/sri-lanka-child-abuse-cases-stalled>

⁹<http://www.thesundayleader.lk/2009/10/31/shocking-child-abuse-stats/>

This article first appeared in:

<https://srilanka16days.wordpress.com/2015/11/27/the-right-to-work-women-men-and-gendered-labour-by-tehani-ariyaratne/>

මූලධර්මවාදය: ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුමක්ද? ශිෂ්ටාචාරය ඇතුළත ගැටුමක්ද?

විදුර ප්‍රභාත් මුණසිංහ ව්‍යාපෘති සම්බන්ධීකාරක, මානව හිමිකම් අධ්‍යයන කේන්ද්‍රය

පෙරවදන

මෑත කාලීනව ඉරාකය හා සිරියාව වැනි මැද පෙරදිග සමහර රටවල ක්‍රියාත්මක ISIS සටන්කාමීන්ගේ ක්‍රියාකලාපය පිළිබඳව අපට අසන්නට දකින්නට ලබන ප්‍රවෘත්ති බෙහෙවින්ම අප වික්ෂිප්තභාවයට පත්කරයි. එකී සමහර විධියෙන්ම දැක්වෙන දේ අප ශිෂ්ටත්වය යැයි විශ්වාස කරන බොහොමයක් මතිමතාන්තරයන් අභියෝගයට ලක්කරයි. වරක අප දකින්නේ ඔවුන්ගේ ග්‍රහණයට හසුවූ පිරිමින් විශාල ගණනාවක් ජේලියට තබා ගෙල කපා මරා දමන ආකාරය යි. තවත් ප්‍රවෘත්තියක ඔවුන්ගේ ග්‍රහණයෙන් මිදී පැන ආ දැරියක් ඔවුන් විසින් පාලනය කරන ප්‍රදේශයන්හි කාන්තාවන් හා ගැහැණු දරුවන් ලිංගික වහලුන් ලෙස යොදාගනු ලැබූ ආකාරය විස්තර කරයි. අන්තර්ජාලය ඔස්සේ සංසරණය වන තවත් එක් විධියක් දැක්වෙන්නේ මොසුල් හි ඉපැරණි නටබුන් හා කලාකෘතින් ඔවුන්ගේ කුළුගෙඩි පහරින් බිඳ හෙලන ආකාරයයි. මේ සියල්ල අප ශිෂ්ටත්වය යැයි සලකන සම්මතයන්ට ඔබ්බෙන් වූ අපට අර්ථයට නංවාගත නොහැකි ක්‍රියාකාරකම්ය. අපගේ ජීවිතවල පදනම වන්නේ යැයි අප විශ්වාස කරන සදාචාර ධර්මතාවන් මෙතරම් තිරස්වන ලෙස උල්ලංඝනය කරන ලෝකයක් අප හමුවේ දිගහැරෙමින් පවතින්නේ කෙසේද? මෙය අප වටහා ගන්නේ කෙසේද?

මේ පැනයට මීට දශක කිහිපයක සිට ඉදිරිපත්වන එක්තරා ජනප්‍රිය හා පහසු පිළිතුරක් ඇත. එනම් මේ වූ කලී අප ජීවත්වන ශිෂ්ටාචාරයට වඩා වෙනස් ධර්මතාවයන් මත නිර්මාණය වූ ශිෂ්ටාචාරගත පිරිසකගේ ක්‍රියාකාරකම්ය යන්නය. ඇත්තෙන්ම මෙය

සැතසිලියාක පිළිතුරකි. ඔවුන් අප වැනි අය නොවන බව දැන ගැනීමම අස්වැසිල්ලකි. ඔවුන් අපගේ ශිෂ්ටත්වයේ කොටස්කරුවන් නොවන අශිෂ්ටයින් වන බැවින් එය අපගේ ශිෂ්ටාචාරය අර්බුදයට නොයවයි. අනෙක් අතින් එකී ඉස්ලාම් ශිෂ්ටාචාරයට විරුද්ධ ආස්ථානක අපව පිහිටුවා ගැනීමට ඉඩ හසර විවර කරවයි. දැන් අපේ අසල්වැසි මුස්ලිම්වරුන් එකී පිටස්තර ශිෂ්ටාචාරයේ කොටස්කරුවෙකි. ඉතින් අප සමාජයේ බහුතරයක් ප්‍රකාශිතව හෝ අප්‍රකාශිතව දරා සිටින්නා වූ මුස්ලිම් විරෝධය හා මුස්ලිම්වරුන්ගේ ප්‍රශ්නය ලෙස ඔවුන් හඳුන්වන දේ සම්බන්ධයෙන් ද එය අදාල කළ හැකිය.

වරෙක මා හමුවීමට පැමිණි මගේ පැරණි මිත්‍රයකු කියා සිටියේ මේ ප්‍රශ්නයට නම් “මොනව හරි කරන්න ඕන” යනුවෙනි (අළුත්ගමදී කරන ලද්දේද ඔහු කියූ පරිදි එවැනි කළයුතුව තිබුවක් වියහැක). මේ අනුව බලන විට මැද පෙරදිග ISIS පිළිබඳව වන අර්ථකථනය අපගේ දොර එළිපත්ත දක්වාම පැමිණ තිබේ. දැන් එය අපගේ ප්‍රශ්නයක් බවටද පත්ව ඇත. එබැවින් එකී තේරුම් ගැනීම මීට වඩා බරපතල ලෙස විභාගකර බැලිය යුත්තක්

නොවන්නේද? මෙය ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුමක් ලෙස අප වටහා ගන්නේ ඇයි? එකී අර්ථකථනය කාගේ නිෂ්පාදනයක්ද? ඒ පසුපස ඇති දේශපාලනික වුවමනාවන් හා ඓතිහාසික තත්වයන් මොනවාද? එවැනි අර්ථ නිරූපනයක් පිළිගැනීම විසින් අපට අත්කර දෙන වාසි/අවාසි මොනවාද? මේ ලිවීම උත්සාහ කරන්නේ ඒ පිළිබඳව වන සංවාදයක් සඳහා කිසියම් දායකත්වයක් සැපයීමටය.

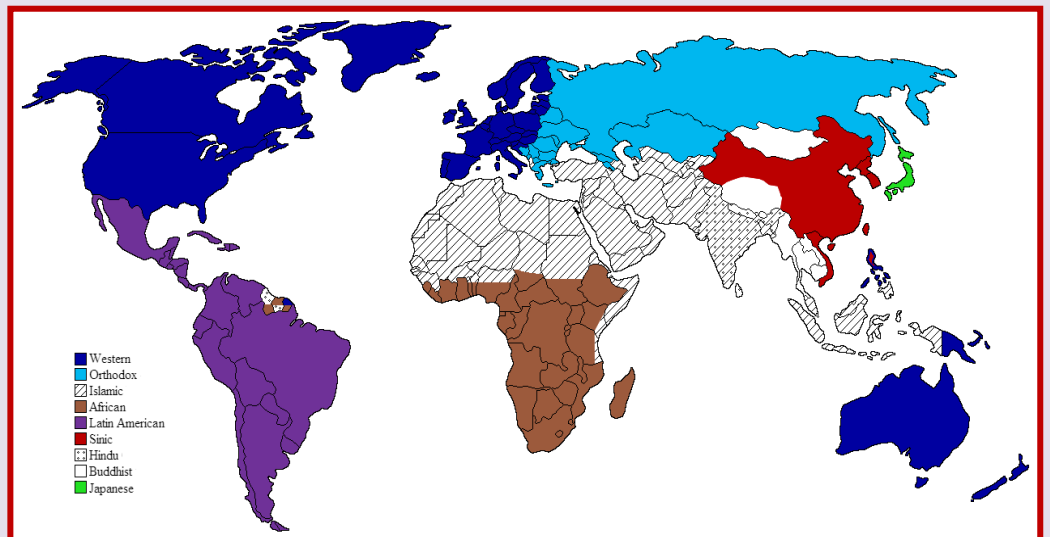
ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුම

ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුම පිළිබඳ අදහස මුල්වරට ඉදිරිපත් කෙරුනේ 1993 දී සැමුවෙල් හන්ටිංග්ටන් විසින් ‘Foreign Affairs’ සඟරාව සඳහා ලියන ලද “The Clash of Civilizations?” නම් ලිපියෙනි. පසුව ඔහු විසින් එය පොතක් ලෙස වැඩිදියුණුකොට 1996 දී ප්‍රකාශයට පත්කරනු ලැබිනි. ඔහු සිය ලිපිය ආරම්භ කරන්නේ ‘ලෝක දේශපාලනය නව අදියරක් කරා පිවිස ඇති’ බව පවසමිනි. ඔහු මේ ප්‍රකාශයට පත්කිරීම

සිදුකරන්නේ ශීත යුද්ධය අවසන් වූ සන්දර්භයක ය. 1991 දී ඔහුගේම ශිෂ්ටාචාර ග්‍රන්ථයේ ග්‍රකුයාමා සිය *The End of History and the Last Man* කෘතිය පළකරමින් ඉතිහාසය අවසන් බව ප්‍රකාශයට පත්කොට තිබිනි. ශීත යුද්ධය පැවැති කාළයේ ලෝකයේ ගැටුම් ප්‍රධානකොටම පැවතියේ දෘෂ්ඨිවාදී බල කඳවුරු දෙක අතර ය. හන්ටිංග්ටන් සිය ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුම පිළිබඳ නිසිසය ඉදිරිපත් කරන්නේ මෙකී ගැටුම අවසානයකට පත්වූ සන්දර්භයකය. ඔහු මෙසේ ලියයි.

“මේ නව ලෝකයේ ගැටුමේ මූලික මූලාශ්‍රය දෘෂ්ඨිවාදී හෝ ආර්ථිකමය වූවක් නොවේය යන්න මගේ උපන්‍යාසය යි. (මේ යුගයේ) මිනිස් වර්ගයා අතර බලවත් බෙදීම් ඇති කරන්නේත්, ගැටුම්වල ප්‍රධාන මූලාශ්‍රය වන්නේත් සංස්කෘතිය යි... ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුම ලෝක දේශපාලනයේ ප්‍රමුඛතම සාධකය වනු ඇත.” (හන්ටිංග්ටන් 1993: 22)¹

ඔහු ලෝකය ශිෂ්ටාචාර නවයකට බෙදා දක්වයි.

Creativity Unleashed

මේ ගොඩනගන තිසිසයට අනුව සියලුම බටහිර රටවල් මේ ක්‍රිස්තියානි අතීත උරුමය, නූතනත්වය, ප්‍රබුද්ධත්වය, කාර්මීකරණය හා ඓතිහාසිකත්වය නියෝජනය කරයි. ශිෂ්ටාචාර අතර බලවත්ම ගැටුම ඇතිවන්නේ එකී ගුණාංගයන් දරා සිටින්නා වූ හා එහි ආරක්ෂකයා වූ බටහිර ශිෂ්ටාචාරය හා ඉස්ලාම් ශිෂ්ටාචාරය අතර නම් සියලුම ඉස්ලාම් රටවල් බටහිර රටවල් දරා සිටින බටහිර වටිනාකම්හි පරස්පරය නියෝජනය කරන්නේ යැයි උපකල්පනය කිරීමට සිදුවේ. මේ තිසිසයට අනුව මා ආරම්භයේදී සඳහන් කළ හිස් ගසා දැමීම, කාන්තාවන් ලිංගික වහලුන් බවට පත්කර ගැනීම, තම ඇඳහිල්ලට පිටත කලාකෘති හා ඓතිහාසික උරුමයන් විනාශකොට දැමීම ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුම යන සංකල්පගත කිරීම තුළ පිහිටුවාලිය හැකි වේ. නමුත් මේ සංකල්පගත කිරීම තුළ ඇති දේශපාලිතය අප විසින් බැහැර කළ යුතු නොවේ.

ඉවර නොවන ශීත යුද්ධයක්

හන්ටිංග්ටන්ගේ තිසිසය අයත් වන්නේ ශීත යුද්ධය අවසානයත් සමඟ ගොඩනැගෙන නව ලෝක දේශපාලනය තුළ ගැටුම්වල ස්වභාවය කවරාකාර වේද යන ගැටළුවට විවිධ අයවළුන් විසින් ලබාදුන් පිළිතුරු අතරය. මේ වූ කලී ඉවර නොවන ශීත යුද්ධයක් විශ්වාස කළ ලෝකයක් එය අවසන තවත් එවැනි ඉවර නොවන ගැටුමක් පිළිබඳව සංකල්පගත කිරීමට දරන ලද උත්සාහයකි. එඩ්වඩ් සයිඩ් දකින ආකාරයට මේ වූ කලී දෘෂ්ඨිවාදී යුද්ධය අවසානයේ බටහිර විසින් ශීත යුද්ධය පුරා නඩත්තු කළ බටහිර උත්තරීතරබව නැවත වෙනස් ආකාරයකින් ස්ථාපිත කරනු පිණිස වෙනත් මානයක ගැටුමක් සංකල්පගත කිරීමකි¹. එතුලින් නැවත බටහිර

උත්තරීතර බව සාධනය කිරීමට අවකාශයක් ලැබෙන අතර බටහිර දේශපාලනික ක්‍රියාන්විතයන් සාධාරණීකරණය කිරීමේ හැකියාවක් නැවත වරක් හිමිවේ. එය තවදුරටත් තහවුරුවන්නේ හන්ටිංග්ටන්ගේ තිසිසය අවසානයේ ඔහු විසින් බටහිර උත්තරීතරබව රැකගනු පිණිස බටහිර විසින් අනුගමනය කළ යුතු දේශපාලනික උපායමාර්ග පිළිබඳ උපදෙස් දෙන බැවිනි.

".... ඔවුන්ද ස්වකීය සාම්ප්‍රදායික සංස්කෘතීන් හා වටිනාකම් සමඟ නූතනත්වය ගලපා ගැනීමට උත්සාහ දරනු ඇත. බටහිරට සාපේක්ෂව ඔවුන්ගේ ආර්ථික හා මිලිටරි හැකියාවන් වර්ධනය වනු ඇත. එබැවින් ස්වකීය බල ව්‍යාපෘතීන් බටහිර හා සමපාත වන්නා වූ නමුත්, සිය වටිනාකම් බටහිරට වඩා බෙහෙවින්ම වෙනස් වන්නා වූ බටහිර නොවන නූතන ශිෂ්ටාචාරයන් හා එක්ව කටයුතු කිරීමට බටහිරට සිදුවනු ඇත. මේ හේතුවෙන් මේ ශිෂ්ටාචාරයන් සම්බන්ධයෙන් වන සිය අහිරුළුන් සුරක්ෂිත කරගනු පිණිස බටහිර විසින් සිය ආර්ථික හා මිලිටරි බලය පවත්වාගෙන යා යුතු වේ" (හන්ටිංග්ටන් 1993: 49)¹

එඩ්වර්ඩ් සයිඩ්ට අනුව මේ යෝජනා කරන්නේ වෙනත් ආකාරයකින් ශීත යුද්ධය නැවත පවත්වාගෙන යාමටය. එතුලින් ශීත යුද්ධ සමයේ මෙන්ම බටහිර විසින් සිදුකෙරෙන සියළු මැදිහත්වීම්, බලපෑම් කිරීම් හා යහපතෙහි ගැලවුම්කරුවා ලෙස බටහිර පෙනී සිටීම යුක්ති සහගත කෙරෙනු ඇත.

හන්ටිංග්ටන් සංකල්පගත කරන බටහිර සහ සැබෑ ලෙසම පවතින බටහිර අතර විශාල පරතරයක් ඇත. ඔහු බටහිර ශිෂ්ටාචාරයට අයත් ලෙස සලකන භූ දේශපාලනික අස්තිත්වයන් තුළ සැලකිය යුතු ඉස්ලාම් සංස්කෘතියක්

අන්තර්ගත වේ. උදාහරණයක් ලෙස ඔහු විසින් බටහිර හා මධ්‍යම යුරෝපය බටහිර ශිෂ්ටාචාරයට අයත් කලාපයක් ලෙස වර්ගීකරණය කරන විට ජර්මනියේ විශාල තුර්කි හා පාකිස්තානු ජනගහනය, ප්‍රංශයේ විශාල උතුරු අප්‍රිකානු ජනගහනය, ස්විඩනයේ හෝ ස්විට්සර්ලන්තයේ මුස්ලිම් ජනගහනයන් නොතකා හරියි. අනෙක් අතට බටහිර ප්‍රබුද්ධ, නූතන, ක්‍රිස්තියානි ශිෂ්ටාචාරයේ කේන්ද්‍රයේ පිහිටි රටවල් සිදුකර ඇති එකී ශිෂ්ටත්වයට කිසිසේත් නොගැලපෙන ක්‍රියාවන් ඔහු නොතකා හරියි. මේ පිළිබඳව සාකච්ඡා කරන තලාල් අසාද් කියා සිටින්නේ යුරෝපා සංගමයට තුර්කිය ඇතුළත් කරගැනීම පිළිබඳ සංවාදයේදී ඉදිරිපත් කෙරෙන තර්කයම යුරෝපීය රටවල් සම්බන්ධයෙන් අදාළ නොකරන බවයි. එනම්, සිය මූලයන් ආසියානු වන තුර්කි යුරෝපයට ඇතුළත් කරගැනීමෙන් යුරෝපීයානුභාවය දියකර හරිනු ඇතැයි කියන විට දෙවන ලෝක යුද්ධයේ මහා වර්ග සංහාරය සිදු කළ නාසින්ගේ රට වූ ජර්මනිය යුරෝපය තුළ සිටීම එහි යුරෝපීයානුභාවයට ගැටළුවක් ලෙස නොසැලකෙයි (අසාද් 2003: 161-2). අනෙක් අතට නාසින් විසින් යුරෝපය තුළ මහා යුදෙව් සංහාරය කරන විට එය ආර්ය හා යුදෙව් ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුමක් ලෙස කවරකු විසින් හෝ සුත්‍රගත කරනු නොලැබින. එය තේරුම්ගනු ලැබුයේ බටහිර ශිෂ්ටාචාරය ඇතුළත ගැටළුවක්, නූතනත්ව ගැටළුවක්, ප්‍රබුද්ධත්ව ගැටළුවක් ලෙසිනි. සිය අප්‍රිකානු හා මැද පෙරදිග යටත් විජිතයන්හි බටහිර රටවල් විසින් සිදුකළ මහා ජන සංහාරයන් ඔවුන්ව බටහිර ශිෂ්ටත්වයට ඇතුළත් කරගැනීමට ගැටළුවක් නොවෙද්දී තුර්කිය ආමේනියාවේ සිදුකළ

සංහාරයන් ඔවුන් යුරෝපයට එක්කර ගැනීමේදී ඔවුන්ගේ යුරෝපීයභාවය ප්‍රශ්න කිරීමට හේතුවක් ව ඇත. මේ අනුව පෙනී යන්නේ මෙම බටහිර, මුස්ලිම් හෝ වෙනත් ශිෂ්ටාචාරයන් ලෙස වන ඉදිරිපත් කිරීම් පැහැදිලි දේශපාලනික වර්ගීකරණයන් වන බවයි.

වර්ගීකරණය අභිංසක ක්‍රියාවලියක් නොවේ

අප හොඳින්ම දන්නා පරිදි හන්ටිංග්ටන් විසින් ශිෂ්ටාචාර ලෙස ඒකාකෘතිගතකොට වර්ගීකරණයකොට ඇති කලාපයන්හි කෙතරම් විවිධත්වයන්, සංකීර්ණතාවයන් හා විභේදනයන් පවතීද? බර්ලින්ගේ, ඩර්බන්හි හෝ ඔස්ලෝවේ අතිමහත් ජන සහභාගීත්වයකින් යුතුව පවත්වනු ලබන හින්දු හෝ ඉස්ලාම් ආගමික උත්සව හා පෙරහැර ගැන කීමට ඇත්තේ කුමක්ද? බටහිර ශිෂ්ටාචාරයට අයත් යැයි කියන මධ්‍යයම යුරෝපීය රටවල් (හංගේරියාව, චෙක් සමූහාණ්ඩුව, පෝලන්තය හා ක්‍රොඒෂියාව) ඒ රටවල යුරෝපීයානුභාවය ප්‍රශ්න කරමින් පරිවාරයට ඇද දමා ඇත්තේ සංස්කෘතික කාරණයක් නිසාවෙන්ද? මුළුමනින්ම ඉස්ලාමයේ වඩාත් ආධ්‍යාත්මික රූපාකාරයක් වන සූරි ඉස්ලාමය අද බටහිර විසින් ඒකාකෘතිගතකොට ඇති ඉස්ලාමයට වඩා බෞද්ධ දර්ශනයට සමීප යැයි කෙනෙකුට තර්ක කළ නොහැකිද?

අප පිළිබඳවම හන්ටිංග්ටන්ගේ වර්ගීකරණයෙන් උදාහරණයක් ගතහොත් එය කෙතරම් යථාර්ථවාදී නොවන්නක් දැයි මොනවට පිළිබිඹු වේ. ඔහු ශ්‍රී ලංකාව තබන්නේ බෞද්ධ ශිෂ්ටාචාරය නමැති වර්ගීකරණය තුළය. ඔහු ඊට ඇතුළත් කරන සෙසු රටවල් වන්නේ භූතානය, කාම්බෝජය, මියැන්මාරය, මොංගෝලියාව සහ තායිලන්තය යි. ශ්‍රී ලංකාව එක් අතකින් ඉන්දියාවට වඩාත් සමීප වන අතර තවත් අතකින් බටහිරට වඩාත් සමීප

Creativity Unleashed

වෙයි. එය මොංගෝලියාව හෝ භූතානා සමඟ බෙදාහදා ගන්නා සංස්කෘතිකමය පොදු බවක් ඇත්නම් එය අතිශයින්ම සුළුතර කාරණාවන් කිහිපයක් සම්බන්ධයෙන් පමණක්ම විය යුතුය.

මේ අනුව ඉස්ලාමය වෙනම ශිෂ්ටාචාරයක් ලෙස ඒකාකෘති ගතකොට එය බටහිර සමඟ ශිෂ්ටාචාර ගැටුමක නිරත වන බවට ගොඩනගන තිසිසය කෙතරම් දුර්වල එකක්ද යන්න පැහැදිලිය. එය බටහිර ශාස්ත්‍රාලීය සංවාදයන් තුළදී අනවරත විවේචනයන්ට ලක්ව ඇත. එමෙන්ම කිසිදු පිළිගත් බටහිර ජනමාධ්‍යයක් සෘජුවම වර්තමාන ISIS හෝ වෙනත් ඉස්ලාමීය මූලධර්මවාදයක් ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුමක් ලෙස විවෘතව ප්‍රකාශයට පත්කරන්නේ නැත. නමුත් හන්ටිංග්ටන් යනු ඇමරිකානු එක්සත් ජනපද රාජ්‍ය දෙපාර්තමේන්තු

උපදේශකවරයෙකි. ඔහු වියට්නාම් යුද්ධයේදීද, ශීත යුධ කාලය හා පශ්චාත් ශීත යුධ සමය තුළද රාජ්‍ය දෙපාර්තමේන්තුවට උපදේශනයන් සපයා ඇත. ඔහුගේ ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුම පිළිබඳ සංකල්පගත කිරීම මුල්වරට පළ වන්නේද ඇමරිකානු විදේශ ප්‍රතිපත්තිය හා ජාත්‍යන්තර සබඳතා පිළිබඳ සඟරාවක් වන *Foreign Affairs* හි ය. මේ අනුව හන්ටිංග්ටන්ගේ අදහස් ප්‍රායෝගික තලයේ තෙකරම් බලපෑම් සහගත වන්නේද යන්න සිතාගත හැක. හන්ටිංග්ටන්ගේ ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුම පිළිබඳ සංකල්පය ඇකඩමියාව තුළ අද වන විට දුර්වල වී ඇති නමුත් බල දේශපාලනය තුළ එය තවදුරටත් ශක්තිමත් සංකල්පයකි. මැදිහත් යැයි සැලකෙන බටහිර ජනමාධ්‍ය පවා සිය භාවිතාව තුළ අප්‍රකාශිතව මෙම ආකල්පයන් නිරූපනය කරයි. අනෙක් අතට මෙය ශිෂ්ටාචාර ගැටුමක් ලෙස නිරූපනය කිරීමට ඉස්ලාම් මූලධර්මවාදීහුද උත්සුක වෙති.

ඒ ඉස්ලාම් ශිෂ්ටාචාරය යන ඒකාකෘතිගතකිරීම තුළ අතිමහත් විවිධත්වයක් හා අභ්‍යන්තර ප්‍රතිවිරෝධතාවන්ගෙන් ගහන ඉස්ලාම් ලෝකයේ එකම නියෝජිතයන් ලෙස තමන්ව නිරූපනය කිරීමට එයින් ඔවුන්ට අවකාශය සැලසෙන බැවිනි. ශ්‍රී ලංකාවේද බටහිර විරෝධී දේශපාලන අදහස් දරන බොහෝ දෙනා මේ බටහිර උපායමාර්ගික සංකල්පගත කිරීම පිළිගෙන ඇත. උත්ප්‍රාසජනක ලෙස ඔවුන්ද මුස්ලිම්වරුන් දෙස බලන්නේ ඔවුන් තුනන විරෝධී, ප්‍රබුද්ධත්ව විරෝධී, ඓතිහාසික විරෝධී (බෙලි කපන, ළමයින් දූෂණය කරන, අධ්‍යාපනය හා කලාව පිටුදකින) ශිෂ්ටාචාරයකට අයත් වුවත් පිරිසක් යන ඒකාකෘතිගත කිරීම තුළිනි.

ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුම වෙනුවට ශිෂ්ටාචාරය ඇතුළත ගැටුමක්

තාරික් රාමදාන් පවසන ආකාරයට ඉස්ලාමය යනු පර්යාවලෝකයන් රැසකින් යුතු අස්තිථායකි. උදාහරණයක් ලෙස අද වඩාත් ආන්දෝලනාත්මකව ඇති 'ශරියා', 'ජහාඩ්' වැනි සංකල්පයන් සම්බන්ධයෙන් අර්ථකථනයන් රැසක් පවතී. ශරියා යන වචනය ඇසුනු සැනින් අප වටහා ගන්නේ එය ඉස්ලාම් නීතිය ලෙසය. නමුත් රාමදාන් පවසන ආකාරයට ශරියා යන සංකල්පයේ හදවත වන්නේ සූරි ඉස්ලාමික අධ්‍යාත්මික සම්ප්‍රදායයි. එතුළ එය අර්ථ දක්වනු ලබන්නේ සමාදානය කරා යන මාර්ගය ලෙසිනි. ජහාඩ් යනු පුද්ගලිකව තමා තුළත්, පවුල තුළත්, ප්‍රජාව තුළත් මේ සමාදානය ඇතිකිරීමට ඇති බාධාව සමඟ සටන් කිරීමයි. එය ශුද්ධ වූ යුද්ධයක් පිළිබඳ වූවක් නොවේ. තමා තුළත්, තමා අවටත් සමාදානය ඇති කිරීම සඳහා සිදුකරනු ලබන ආධ්‍යාත්මික අරගලයකි. එහි ඇත්තේ සමාදානය වෙනුවෙන් ඊට ඇති

බාධාවන්ට ප්‍රතිරෝධය දැක්වීමයි. ජහාඩ් වූ කලි මූලිකවම මිනිසා තමාවම වෙනස් කරගැනීම සඳහා වූ අභ්‍යන්තරික අරගලයකි. නමුත් අද අප දන්නේ ශරියා හා ජහාඩ්‍ය පිළිබඳ අන්තවාදීන් ඉදිරිපත් කරන අර්ථ නිරූපනය පමණි. ඒකාකෘතිගත කිරීමේ ඇති අන්තරාය එයයි.

අන්තවාදීන්ගේ අදහස් හා ක්‍රියාවන් අද වන විට අප ඉස්ලාම් ශිෂ්ටාචාරයටම පොදු වූවක් ලෙස පිළිගෙන ඇත්තෙමු. එය විසින් අප දන්නා බොහොමයක් දේ අපගේ තර්ක බුද්ධියට හසු නොවන ලෙස ආවරණය කොට ඇත. ඉස්ලාම් ඇෆ්ගනිස්ථානය 70 දශකයේ මැද භාගයේදී ශීත යුද්ධයේ බල පොරයට ගොදුරු වන තෙක් ආසියාවේ වඩාත් ඓතිහාසික හා තුනන රාජ්‍යයක්ව පැවැති බවත්, කාබුල් විශ්ව විද්‍යාලයේ වෛද්‍ය පීඨයේ ශිෂ්‍යයන්ගෙන් වැඩි ප්‍රතිශතයක් ඇෆ්ගන් තරුණයන් වූ බවත් අපගේ නොදැනුමක් බවට එය විසින් පත්කොට ඇත. පාකිස්ථානයේ හෝ ඉරානයේ ඉස්ලාම් අන්තවාදී දේශපාලන සංවිධානයන්ට සියයට දහයකට වඩා ඡන්ද ප්‍රමාණයක් ලබාගැනීමට කිසිදු තෙක හැකිවී නැත. ඊජිප්තුවේත්, ටියුනීසියාවේත්, සිරියාවේත්, තුර්කියේත් ආදී වශයෙන් බහුතරයක් ඉස්ලාමීය රටවල ඓතිහාසික පාලනයක් වෙනුවෙන් පෙනී සිටින පිරිස අතිබහුතරයකි. ඊජිප්තුවේ මුබාරක් පාලනය පෙරලා දැමීමට විදි බට පිරිස් එරට ප්‍රජාතාන්ත්‍රික ජනතාව මිස අන්තවාදීන් නොවේ. කොටින්ම එය සංවිධානය කළේ පවා මුස්ලිම් සහෝදන්වයේ නායකයින් විසින් නොවේ. මේ සියල්ල අපට මහඟුරෙන්නේ ඇයි?

අබිල් බිල්ග්‍රාම් පවසන ආකාරයට ඕනෑම සාමාන්‍ය බුද්ධියක් ඇති අයෙකුට පෙනී යා යුතු කාරණයක් වන්නේ

මුස්ලිම්වරුන්ගේ බහුතරය මූලධර්මවාදීන් නොවන බවයි. ඔවුහු අතිශයින් සිය ආගමට හක්තිවන්නව සිටින විටදී පවා සිය ආගමික දේශනාවන් සියල්ලටම අදාළ කරන පරමවාදයක එල්බ නොගනිති. සිය ආගමේ නාමයෙන් ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියාවන්හි යෙදීමේ එලැඹුමක් ඔවුන් වෙතින් පළ නොවේ. සොදි අරාබියේ හෝ ඉරානයේ ප්‍රජා පීඩක පාලක තන්ත්‍රයන් විසින් තමන් මත පනවන දෘඩ ඉස්ලාමීය දෘෂ්ඨිවාදය කෙරෙහි එරට ජනයා ආශක්තව සිටින්නේ යැයි කීමට සාක්ෂියක් නැත.

"මා දකින ආකාරයට ගැටුම ඇත්තේ මේ මුස්ලිම්වරුන් විශ්වාස කරන වටිනාකම් සහ ඔවුන්ට වඩා සුළුතරයක් වන ඉස්ලාම් අන්තවාදීන් අතරය... එබැවින් මුස්ලිම් ජනතාව අතර වන මේ ගැටුම මා දකින්නේ ඓතිහාසිකව හා අන්තවාදීන් අතර වන ගැටුමක් ලෙසය." (බිල්ග්‍රාම් 2011)¹

බිල්ග්‍රාම් පවසන ආකාරයට බහුතරයක් වන සාමාන්‍ය මුස්ලිම්වරුන්ගේ හඬ යටපත්කොට ඉස්ලාම් අන්තවාදීන්ට හැමවිටම ප්‍රසිද්ධිය ලබාදෙනු ලැබ ඇත. ඔහු පවසන ආකාරයට වර්තමානයේ ඓතිහාසිකය යනු ආගමික හක්තිය ඇති හෝ නැති සියලු පුරවැසියන්ට ආගමික මූලධර්මයන් හා පරිවයන් මත පදනම් නොවූ පාලනයක් තුළ සාමකාමී ලෙස ජීවත්වීම සඳහා වන එකඟත්වයක් පිළිබඳව වන දේශපාලන මූලධර්මයකි. අතිබහුතරයක් මුස්ලිම්වරු එවන් පාලනයකට කැමැත්ත පළකරති.

නමුත් බටහිර විසින් සියළු ඉස්ලාම් රටවල් ඉස්ලාම් ශිෂ්ටාචාරයක් ලෙස එකාකෘතිගතකොට ඒවායේ සියළු ජනතාව තුනන විරෝධී, ප්‍රබුද්ධත්ව විරෝධී, ඓතිහාසික විරෝධී ආගමික මූලධර්මවාදීන් ලෙස සිතීමට අපව පොළඹවා ඇත. එඩ්වඩ් සයිද් පෙන්වා දෙන ආකාරයට එතුළින් තමන්ට පක්ෂපාත සමහර ඉස්ලාම් රටවල දූෂිත

Creativity Unleashed

පාලකයින් හා ඔවුන්ගේ දුර්දාතන රෙජිමයන් ආරක්ෂා කිරීමට බටහිර රටවල් බලපත්‍රයක් ලබාගෙන ඇත¹. ඒ ඔවුන් කියන පරිදි බටහිර ශිෂ්ටාචාරයේ අංගයන් ලෙස ඔවුන් නම් කරන නූතනත්වයේ, ප්‍රබුද්ධත්වයේ, ඓතිහාසිකත්වයේ ආරක්ෂකයින් ලෙස මෙම පාලකයින් පෙනී සිටින බැවිනි. මේ ආකාරයට ශීත යුධ බටහිර බල ව්‍යාපෘතිය නැවත වෙනත් ආකාරයකින් ගෙන යාමට ඇමරිකා එක්සත් ජනපදය ප්‍රමුඛ බටහිර පාලකයින්ට හැකියාවක් ලැබී ඇත. ශීත යුද්ධය තුළ කොමියුනිස්ට් විරෝධීන් ලෙස පෙනී සිටි තමන්ට පක්ෂපාත දූෂිත ලතින් ඇමරිකානු හා ආසියානු රටවල පාලකයින් ආරක්ෂා කළ තර්කයම යොදා ගනිමින් නූතනවාදී පාලකයින් ලෙස පෙනී සිටින ඉස්ලාම් රටවල තමන්ට පක්ෂපාත දූෂිත පාලනයක් ආරක්ෂා කිරීමට කටයුතු කරමින් පවතී.

සැබෑ ගැටුම ඇත්තේ ඉස්ලාමය අන්තවාදීන් අතර සහ මේ මධ්‍යස්ථ නූතන, ප්‍රබුද්ධ මුස්ලිම් බහුතරය අතරය. මෙය ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුමක් නොවේ. ශිෂ්ටාචාරය ඇතුළත ගැටුමකි. ශිෂ්ටාචාර අතර ගැටුම යන ව්‍යාජ ආවරණය නොවනට එකී නිහඬ බහුතරයට මීට වඩා සහෝදරාත්මක සහයෝගයක් ලෝකයේ සෙසු කලාපයන්හි නූතනවාදී ඓතිහාසික බලවේගයන් වෙතින් ලැබෙන්නට තිබින. නමුත් ඓතිහාසික විරෝධී, නූතන විරෝධී කලාපයක්/ශිෂ්ටාචාරයක් ලෙස ඉස්ලාම් රටවල් වර්ගීකරණය කරනු ලැබ තිබීම විසින් එය වලකා ඇත.

අප රට තුළද බටහිර විරෝධී යැයි කියාගන්නා බහුතරයක් පිරිස විසින් ව්‍යුරමින් සිටින්නේ මේ අන්‍යන්ත බටහිර මතවාදයම ය. එබැවින් අන්තවාදී නොවන මුස්ලිම් මිනිසාගේ ගැටළුව නොඇසී ගොස් ඇත. ඇත්ත වශයෙන්ම ගැටුම ඇත්තේ ඉස්ලාමය හා

වෙනත් කවර හෝ ශිෂ්ටාත්වයක් අතර නොවේ. ගැටුම ඇත්තේ මූලධර්මවාදය සහ ඓතිහාසිකත්වය අතරය. මේ ගැටුමේදී ඉස්ලාම් මෙන්ම බෞද්ධ හෝ අන් කවර හෝ ආගමික අන්තවාදියකු වැටෙන්නේ එකම කඳවුරකටය. එබැවින් මුස්ලිම්වන්ට විරුද්ධව “මොනව හරි කිරීමට” කථා කරන බෞද්ධ හෝ වෙනත් කවර හෝ අන්තවාදියකුට මෙතැන කිරීමට කිසිවක් නැත. “මොනව හරි කළ යුතුව” ඇත්තේ නිහඬව සිටින සිංහල, දෙමළ හා මුස්ලිම් නූතන, ප්‍රබුද්ධ, ඓතිහාසික බහුතරය විසිනි. ශිෂ්ටාචාරය තුළ ගැටුම ඇත්තේ මැද පෙරදිග පමණක් නොවේ. මේ දැන්, මෙතන අප දෙපා වලට යටිනි.

ආශ්‍රිත පඨිත

Asad, Talal 2003, *Formations of the Secular: Christianity, Islam and Modernity*, Stanford

University Press: California.

Bilgrami, Akeel 2011, <http://wpfdc.org/blog/society/18706-identity-secularism-and-the-clash-within-civilizations>, accessed on 17/04/2015.

Huntington, Samuel P. 1993, “The Clash of Civilizations?”, *Foreign Affairs*. Summer 1993, Council for Foreign Relations: New York.

Huntington, Samuel P. 1996, *The Clash of Civilizations and Remaking of World Order*, Simon & Schuster: New York.

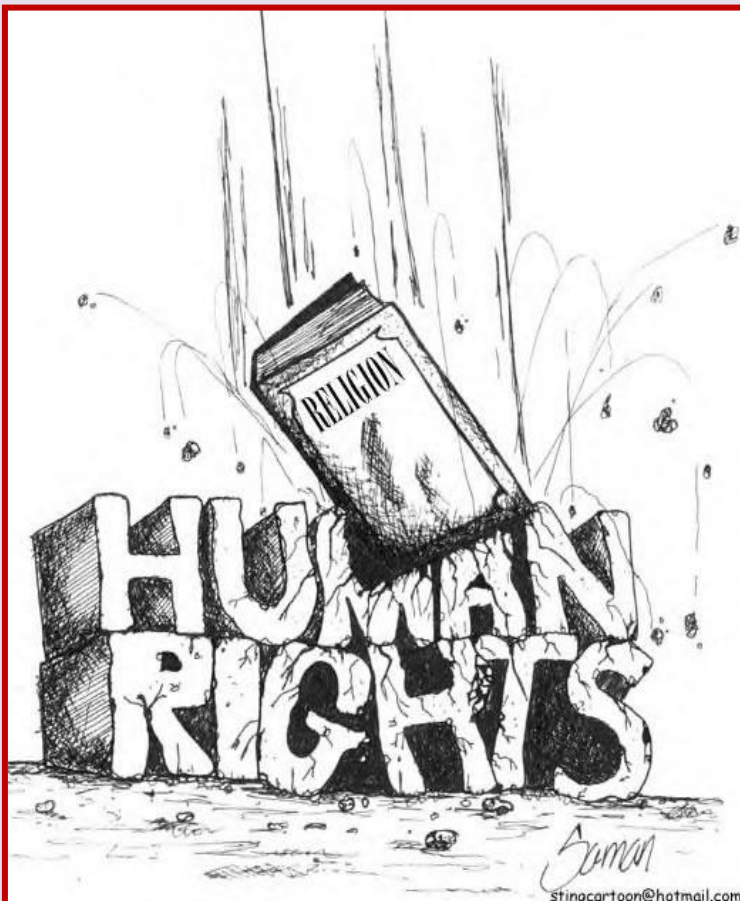
¹ පරිවර්තනය මගේ.

² පරිවර්තනය මගේ.

³ සයිද්, එඩ්වර්ඩ් 1996,

<https://www.youtube.com/watch?v=aPS-pONiEG8>

⁴ පරිවර්තනය මගේ.

EDUCATIONAL PROGRAMMES

Advanced Training Programmes (ATPs):

- *The Law and The Citizen*
- *Human Rights and International Humanitarian Law*

ATPs aim to:

- enhance skills and capacity building of people working in the private and public sectors as well as university students
- provide a basic knowledge on the subject area and to develop a system of appreciation of human beings, their individual dignity, rights and means of defending them and to motivate the study of human rights.

The two ATPs were successfully completed. Certificates will be awarded in January (the next intake will be in January 2016)

More info: http://cshr.cmb.ac.lk/?page_id=1561

Advanced Certificate in Human Rights Approach to Prison Administration

The third batch followed the second face to face session on Modules 3 and 4. The facilitator was Kaushalya Ariyaratna, Attorney at Law.

Distance Learning Diploma (DLD)

- **Distance Learning Diploma in Human Rights and Democracy (DLDHRD)**
- **Distance Learning Diploma in Human Rights and Peace Studies**

Results of the 2013/14 batch of the DLDHRD and DLD Peace Studies (Repeat Batch) were released at the end of October.

- 26 students of the 2013/14 DLDHRD batch passed the examination in the Sinhala and Tamil mediums (9 students from the Tamil medium and 17 students from the Sinhala medium)
- 11 students from the Repeat Batch of the DLD in Peace Studies completed the course in the Sinhala and Tamil mediums (6 students from the Tamil medium and 5 students from the Sinhala medium). This will be the last batch of this diploma.
- The First Face to face session of the DLD HRD 2015/16 batch was held on 31 October, with the participation of lecturers of the Faculty of Law.

More info:

http://cshr.cmb.ac.lk/?page_id=1103

E-Diploma in Human Rights

The awards ceremony of the E Diploma 2013/14 batch will be held in January 2016.

The next course will commence after an inauguration and orientation, which introduce students to the learning environment.

More info:

http://cshr.cmb.ac.lk/?page_id=994

INFORMATION

RESOURCE CENTRE

Located at CSHR premises, Faculty of Law
University of Colombo

Open: Monday to Friday

8.30 am - 4.00 pm

Saturday: 9.00 am -12.30 pm

(Closed on Sundays and Public Holidays)

A Reference Facility with:

- ❖ Approximately 2975 books in Sinhala, Tamil and English (175 new books)
- ❖ 30 titles of journals, pamphlets, bulletins and newsletters
- ❖ UN, Amnesty International, ICRC and other reports
- ❖ Photocopy service available
- ❖ Database available online
- ❖ Donations
 - ✓ Books, Acts and past papers were donated by Law Faculty Students Union in 2012/13
 - ✓ 30 Books donated by Asia Foundation in 2015

More info: http://cshr.cmb.ac.lk/?page_id=519

Please contact us if you require further information relating to the CSHR E-newsletter. Your comments and feedback will be greatly appreciated.

If you are interested in receiving the CSHR Newsletter

Please send an email to: cshr@sltnet.lk

Centre for the Study of Human Rights
Faculty of Law
University of Colombo
94 Cumaratunga
Munidasa Mawatha
Colombo 3

Sri Lanka

Tel: + 94 112500879

: + 94 112503017

Fax: + 94 11 2598462

E-mail: cshr@sltnet.lk

Web: cshr.cmb.ac.lk

COURSES CONDUCTED BY CSHR

- Master of Human Rights and Democratisation (Local Programme) ([conducted in English](#))
- Asia Pacific Masters Degree in Human Rights and Democratisation (in collaboration with the University of Sydney) ([conducted in English](#))
- Distance Learning Diploma in Human Rights and Democracy ([conducted in Sinhala and Tamil languages](#))
- E-Diploma in Human Rights ([conducted in English](#))
- Distance Learning Advanced Certificate in Human Rights Approach to Prison Administration ([conducted in Sinhala](#))
- Advanced Training Programme in Human Rights and Fundamental Rights ([conducted in Sinhala and Tamil languages](#))
- Advanced Training Programme in The Law and the Citizen ([conducted in Sinhala and Tamil languages](#))
- Advanced Training Programme in Human Rights and International Humanitarian Law ([conducted in English](#))
-

